

כמו מערבולת חמה

עלים יבשים שריחם מנרמל
 עטיפת מתנות בנר צלופן,
 כמו פִּרְקִים של סִדְרַת טְלוֹיָזִיה קִטְנָה
 שְׁמוֹנִים שְׁבָתוֹת כְּכַר שְׁנַיִם בְּחַיִּי,
 כמו כְּתִיבָה רַק בְּנוֹטָפֶר (רַק קִבְצֵי טֶקֶסֶט
 יְכוּלִים לְהַכִּיל כָּל כְּבֹדָן שֶׁל מְלִים),
 כמו צֶעֶד בְּצֶעֶד קִטְנִים עַל סִמְרָטוּט שֶׁל
 רִצְפָה לִיבֶשׁ,
 כמו גְּרִינְלַנְד גְּדוּלָה עַל מִפָּה מִשְׁנָת,
 כמו פּוֹלְדוּג דִּשָׁן מְחִידָה עַל גְּבוּ,
 כמו וִילוֹן מְאִיקָה אֶסְוֶף בְּצִדֵי הַחֲלוֹן
 הַמְשֻׁקָּף אֶל הַגֶּן שֶׁנִּטְעַנּוּ בּוֹ נֶטֶע,
 כֶּךָ נִפְשֵׁי, אֶהוֹבֵי, יוֹדְעֵת
 אֶת פְּתוּחֵי נִפְשָׁה, יוֹם יוֹם
 נִשְׁאָבֶת אוֹתָךְ.

ררית לתת למילים להוביל, מעניקה לשיריו של שניידר את צורתם המיוחדת כל כך, שבאמת דומה לא פעם לקונכייה או לספירלה. שמו של אחד מהם הוא 'לרעת להפסיד', וקשה לחשוב על שם מרויק מזה לשיר של שניידר; שוב ושוב מל מדים שיריו שרק מי שמוכן להפסיד בקרב נגד השירה, ורק מי שמורה בתבוסה הזאת ומעז להעי ניק לה צורה מוחשית, יכול לשים לה גבול ולקום ממנה – לשרוד, להתנחם, לאהוב. ואכן, התבוסה המתוקה ביותר ששניידר כותב עליה היא התבוסה שבאהבה, כי שניידר אולי היה רוצה לא להורק לאיש, להיות יחיד ומיוחד, נטול אח ורע, אבל מדי פעם הוא נכנע לכוח המצווה עליו לכתוב שיר לאהובו שבו הוא מודה: אני אוהב אותך. בבקשה אל תלך.

לשרוד, להתנחם, לאהוב

בקובץ שיריו השלישי בולט רועי שניידר בשני אופנים: הסגנון הלשוני והפואטי שלו, והכורח לכתוב את האמת על חולשותיו וכאביו וצערו. וזה מה שהופך את שירתו למקורית ומיוחדת כל כך

נבון בארץ // רועי שניידר | מוסד ביאליק | 72 עמ'

מה הופך את שירתו של רועי שניידר למקורית ומיוחדת כל כך, כמעט יחידה במינה? כמו לא מעט משוררים אחרים גם שניידר כותב שירי כאב וצער, ושירי אהבה, וחורזו ושוקל את שיריו, או מה הרבר שהופך דווקא את שיריו לבר לטים באחרותם על רקע השירה הישראלית הנכב תבת היום? מה גם שכעת, בעקבות פרסום 'נבון

שוב ושוב מלמדים שיריו שרק מי שמוכן להפסיד בקרב נגד השירה, ורק מי שמודה בתבוסה הזאת ומעז להעניק לה צורה מוחשית, יכול לשים לה גבול ולקום ממנה

בארץ', ספרו השלישי, הבשל והמגובש מכולם, דומה שהיחוד הזה בולט מתמיד. כששניידר מסיים אחד משיריו – שיר תלונה על הצער שהסב לו אחיו בילדותו – בשורה "אולי זה למה שתמיד כל כך אני אני", אנחנו מהנהנים בהסכמה, לאו דווקא בגלל שהשתכנענו שאחיו אכן אחראי לאחרותו, אלא משום ששניידר הוא באמת "כל כך אני",

נועה שחם, גם היא משוררת לשונאית שהידע הלשוני המעמיק שלה מאפשר לה לעצב מרחבים מילוליים מפליאים ביופיים הזר. גם שחם, כמו שניידר, כותבת בעברית שורשית מאוד ועם זאת כמעט ירחית או הייזרית, כזאת שספוגה בה חוכמה

אלי הירש || קורא שירה

לשונית ולא רק לשונית, כי דקרוק, במיטבו, הוא השער לכל החוכמות. ולשניידר יש ייחוד נוסף, לא פחות משמעותי: הוא כותב במידה רבה נגד עצמו. שירה, בעיניו, היא מלכודת שחושפת את המשורר בחולשותיו – בצער, בנפילותיו אל תוך דכרוך או פחד, בתחור שות הזרות המבהילה שלו הן ביחס לזולת והן ביחס לעצמו, וכו' וכו'. והוא כמובן צורק – לא ברגשור תיו המרים (המשותפים לכולנו) אלא בהבנה שזה מה ששירה עושה: חושפת אותנו. מפקירה אותנו נו למילים וללא מורע שאצור בהן. ושניידר לא רוצה ליפול בפח הזה, אבל שוב ושוב הוא נסחף אחר כוח גדול ממנו – הכורח לכתוב. ובעיקר: הכורח לכתוב אמת. את האמת על חולשותיו וכאביו וצערו, אבל גם את האמת ההפוכה, על ייחודו וכוחו. והמלחמה הפנימית הזאת, בין הרצון לשמור על פאסון ולשלוט בזרם האינפורמציה, לבין הכפייה המשו

כלומר: כל כך הוא – נאמן לעצמו, אחר ומיוחד. ונדמה שאפילו בשורה הזאת עצמה, "אולי זה למה שתמיד כל כך אני אני", שיש בה צירוף יוצא דופן של גמגום ורהיטות, זרות ועבריות, כובד וקלות, הייחוד הזה ניכר. או מאיפה בדיוק הייחוד.

הזה? כמו תמיד נחוצים שני הסברים. הראשון נוגע לעברית ששניידר מעצב בשיריו, ובכלל לסגנון הלשוני והפואטי המיוחד שלו. שניידר הוא בלשן, זה מקצועו האקדמי, ויש לו אינטימיות עמוקה עם העברית על כל תולדותיה וגרסאותיה, הן אלה שבתוכה (עברית מכל המקורות והזמנים) והן אלה שמחוצה לה (שפות אחרות כערבית, אכדית וארמית, אך גם ידידות כאנגלית, יידיש והולנדית). אלא שהוא נעזר באינטימיות הזאת לא כדי לציית לאיזו "עברית נכונה" כמו סטודנטים רבים ללשון עברית, אלא להפך, כדי להרחיב את האפשרויות הלשוניות העומדות לרשותו, לשוטט כמו דולפין חופשי ומאושר באוקיינוס לשוני רב ממדי, ולשלוח ממנו בכל חוף קונכייה לשונית חדשה, אחרת, שאינה שייכת לאף אחד, ואולי שייכת רק לו.

צריך להעיר שדווקא מבחינה זו שניידר אינו יחיד במינו. דומה לו במידה רבה משוררת נפלאה אחרת בת דורו,